

החנוכיה ח' לוריא

ציפי היתה הילדה הכי טובה בגן: שמעה בקול הגננת, ויתרה לכולן, לא הרביצה ולא חטפה משחקים מידי החברות, בריכוז ישבה בשקט בלי להתנועע ושילבה ידיים, וכשהגננת מירה שאלה שאלה תמיד ידעה לענות את התשובה. כן, כזו ילדה טובה היתה ציפי.

כולן ידעו שהיא ילדה טובה, והכי טוב מכולן ידעה זאת ציפי בעצמה. היא ידעה שהיא הילדה הטובה ביותר בגן, היא ראתה שהגננת מירה מרוצה ממנה, והיתה מאד גאה.

דבורה ליה היתה הילדה הכי לא טובה בגן. הגננת מירה לא מרשה להגיד על ילדות שהן רעות, ולכן ציפי – ששומעת בקול הגננת – לא אמרה מעולם כי דבורה ליה ילדה רעה, אך ברור כי היא היתה הכי לא טובה שאפשר: הרבה פעמים היא לא עשתה מה שאמרה הגננת, לא רצתה לוותר, לקחה משחקים בלי רשות והרביצה לילדות האחרות, ובריכוז אף פעם לא ישבה בשקט, תמיד קפצה מן המקום והפריעה לילדות שישבו לידה.

בימי שני ורביעי היתה מגיעה חיה, אשה נחמדה וחייכנית, ויושבת בצד עם דבורה ליה. לחיה היו תמיד שקיות עם הפתעות, ובכל פעם, לאחר שחיה הלכה, היתה דבורה ליה "משוויצה" במתנות שקבלה. ציפי חשבה שזה לא יפה "להשוויץ", ושזה לא "פייר" שחיה משחקת רק עם דבורה ליה. אל כל הילדות חייכה חיה, אבל רק עם דבורה ליה היא ישבה שעה ארוכה והכינה איתה כל מיני עבודות, ורק לדבורה ליה היא נתנה מתנות משקית הפתעות שלה.

אחרי שחיה הלכה היתה דבורה ליה חוזרת אל החברות, ושוב היתה משתוללת ומציקה לילדות: לזו מושכת בשער, לאחרת חוטפת את הבובה, להיא מפרקת את המגדל שנבנה בעמל רב ואחר כך דוחפת את הילדות בתור לנדנדה ומתחילה להתנדנד.

מירה הגנת תמיד הפרידה בין הניצות והרגיעה ואחר כך קראה לדבורה'יה לשחק במשהו אחר. ציפי מאד כעסה על דבורה'יה ולא הבינה מדוע מירה איננה צועקת על הילדה הרעה, לא – על הילדה הלא טובה הזו, שרק מציקה ומפריעה כל היום.

לפעמים, כשהיתה דבורה'יה מתקרבת למקום שבו ישבה ציפי, היתה ציפי מעווה את פניה לעומתה ואומרת: "אוף, למה היא באה?"

תמיד אמרה "היא", מעולם לא פנתה אליה או דיברה איתה. מה, הילדה הכי טובה בגן תדבר עם ילדה שמתנהגת לא יפה? היא, ציפי הנהדרת, שבכל פעם הגנת משבחת אותה ומציינת לשבח את מעשיה הטובים, תשחק עם הילדה שאף אחת לא אוהבת? לא, היא לא דיברה עם דבורה'יה וכמובן לא שיחקה איתה, ורק בלב עמוק מאד כעסה עליה. ואפילו – אפילו קצת קינאה.

לקנא? בדבורה'יה?

כן, ציפי קינאה בדבורה'יה. קודם כל, בגלל חיה והפרסים שלה. אבל היתה עוד סיבה לקינאה הזו: דבורה'יה ידעה לבנות דברים נהדרים! ציפי ידעה, אמנם, לצייר יפה ולצבוע בלי לצאת מן השורה וגם לגזור ישר ומדויק, אבל דבורה'יה ידעה לבנות מגדלים מיוחדים מאבני הלגו ומן הקוביות ואפילו מן החול היתה מכינה יצירות פאר. מירה הגנת שבחה את דבורה'יה על הדברים היפים שבנתה, וציפי הרגישה שזה לא הוגן. לדבורה'יה לא מגיע שום שבת, היא לא מתנהגת טוב, ואם היא יודעת לבנות יפה זה עוד לא אומר שהיא ילדה טובה הראויה לשבחים.

ויום אחד, לפני חנוכה, הכינו הילדות בגן יצירה נהדרת לקאת חנוכה. מירה הוציאה מתוך שקית ענקית הרבה חומרים והראתה להן כיצד לבנות את החנוכיה. היו שם בסיס בצבע זהב וכוסיות צבעוניות לשמונת הנרות וגם לשמש, וכל הילדות התלהבו: תהיה להן חנוכיה יפהפיה, שהן יצרו בעצמן!

העבודה היתה קצת מסובכת, ומירה עברה בין הילדות והסבירה בסבלנות כיצד יש לחבר את הכוסיות לבסיס. ציפי עבדה בשקדנות, אך לא הצליחה להרכיב היטב את הכוסיות. בכל פעם שחשבה כי הכוסית כבר מחוברת והיא יכולה לעבור לכוסית הבאה – נפרדה פתאום הכוסית מן הבסיס, ושוב היה עליה לעמול מתחילה.

ציפי התחילה להתעצבן. איזו עבודה קשה נתנה להן הגננת! זה מידי מסובך, הן לא יכולות להצליח. היא ניסתה פעם נוספת, אך שוב התעקשה הכוסית לצנוח ממקומה ולא להידבק לבסיס.

ואז, כשציפי החליטה לבקש עזרה ממירה הגננת, אמרה מירה בקול: "איזה יופי!" במנגינה מתמשכת של התפעלות.

כל הילדות הרימו את ראשיהן ורצו לראות ממה התפעלה מירה, והן ראו איך הגננת מרימה את החנוכיה של דבורה ליה וקוראת: "עבודה נפלאה! בנית חנוכיה לתפארת, דבורה ליה, כל הכבוד לך! את כל כך זריזה!"

ציפי הסתכלה על החנוכיה המושלמת של דבורה ליה ועל חלקי החנוכיה של עצמה, והכעס שלה היה גדול מאד: בדיוק דבורה ליה, הילדה הכי רץ-הכי לא טובה בגן, בדיוק היא סיימה ראשונה את החנוכיה וקבלה מחמאות כאלו מן הגננת. ואילו ציפי, הילדה הכי טובה, לא מצליחה לעשות כלום.

הכעס הציף אותה, והיא לא חשבה הרבה: קמה ממקומה, נגשה אל החנוכיה של דבורה ליה והטיחה אותה בזעם ברצפה. "טפשה אחת!" צעקה, "את אף פעם לא מקשיבה בריכוז ותמיד מרביצה, ורק חנוכיה את יודעת לעשות! את סתם טפשה ולא שווה כלום!" קראה בחרון ודרכה על החנוכיה של דבורה ליה עד שכל הכוסיות נשברו.

כל הילדות הביטו בבהלה בנעשה. מה קרה לילדה הכי טובה בגן? גם מירה הגננת התבוננה בפליאה בציפי, ורק דבורה ליה חייכה כאילו כלום לא קרה ואמרה: "לא אכפת לי ששברת את החנוכיה שלי, מירה תתן לי חנוכיה חדשה".

"לא רוצה!" צעקה ציפי, "לא מגיע לך! שמירה תביא לי חנוכיה, לא לך".

"למה את צריכה חנוכיה חדשה, ציפי?" שאלה מירה.

ציפי כמעט בכתה: "אני לא מסתדרת עם החנוכיה שלי, היא כל הזמן מתפרקת".

מירה הביטה בחלקי החנוכיה של ציפי ואמרה: "את לא מצליחה לבנות את החנוכיה שלך? אני יכולה להסביר לך, זו לא בעיה". וכבר נגשה אל ציפי והראתה לה כיצד יש להצמיד את הכוסיות לבסיס בצורה שלא תיפולנה.

אחר כך פנתה מירה גם לדבורה'ליה ונתנה לה חלקים חדשים. דבורה'ליה הרכיבה את החנוכיה שלה במהירות רבה, וכלל לא התייחסה לחנוכיה השבורה.

ציפי חיברה את הכוסיות לבסיס בעזרתה הצמודה של מירה והתקשתה להרגע. היא כבר לא הילדה הכי טובה בגן, ילדה טובה לא עושה כאלו מעשים. הגאווה הגדולה, שישבה כל הזמן בלב שלה, נעלמה פתאום, והיא היתה בטוחה שהגננת מירה מאוכזבת ממנה ולא תמהר לשבח אותה על היותה ילדה טובה.

היא כל כך רצתה לתקן את מה שעשתה ולחזור להיות בסדר, להיות שוב הילדה הטובה. קיוותה שכולם ישכחו לה את מה שעשתה, ושאף ילדה לא תצביע עליה ותתלחש עם החברה על ציפי הלא טובה.

היא ידעה שכדי לתקן את מה שעשתה עליה לבקש מדבורה'ליה סליחה, אבל לא ידעה כיצד תעשה זאת: הרי מעולם לא דיברה עם דבורה'ליה ותמיד זלזלה בה, האם כעת היא תסכים לסלוח לה?

בסוף היום, לפני שהלכו הביתה, אזרה ציפי את כל האומץ שהיה לה ופנתה אל דבורה'ליה: "סליחה", אמרה לה, "סליחה ששברתי לך את החנוכיה".

דבורה'ליה החזיקה בידה את החנוכיה החדשה שלה. גם ציפי החזיקה את שלה. דבורה'ליה הביטה בחנוכיה של ציפי ואמרה: "שלך מאד יפה".

ציפי חייכה בתודה, ודבורה'ליה המשיכה: "אני יודעת היכן אניח את החנוכיה שלי כשאבוא הביתה, אני אשים אותה על המדף של כל הדברים שבנית, והיא תהיה שם עד חנוכה וגם אחר כך. את יודעת אילו דברים יפים אני בונה?" שאלה את ציפי, "כדאי לך לבוא אלי ולראות אותם, יש שם מכוניות ומטוסים ובניינים – המון דברים".

באותו יום הלכה ציפי לבקר את דבורה'ליה בפעם הראשונה, ומאז נהיו השתיים קצת חברות. ציפי הפסיקה לקנא בדבורה'ליה וחדלה לראות את הדברים הלא טובים שבה, היא גילתה שדבורה'ליה יודעת גם להתנהג יפה ושיש לה רעיונות מעניינים למשחקים, וכבר לא חשבה שדבורה'ליה היא הילדה הכי לא טובה בגן.

וכל זה בזכות החנוכיה.

עבודות

א. תארי את ציפי: _____

תארי את דבורה'ליה: _____

ב. מה חושבת ציפי על דבורה'ליה? _____

מהי הסיבה החיצונית למחשבות אלו? _____

ומהי הסיבה האמיתית? _____

ג. מה גורם לציפי לשנות את כיוון המחשבה שלה? _____

כיצד היא מסתכלת על עצמה? _____

כיצד היא מסתכלת על דבורה'ליה? _____

ד. **דמות שטוחה** – דמות שתכונותיה נשארות זהות בתחילת הסיפור כמו בסופו.

דמות עגולה – דמות שתכונותיה משתנות, ודמותה נראית בצורה שונה בסוף הסיפור.

לפי זה – איזו דמות מהווה ציפי? _____ ודבורה'ליה? _____

ה. כתבי מה קרה כשציפי בקרה בביתה של דבורה'ליה.
